

Palmesøndag d. 9. april 2017

Salmer

172 Se, vi går op til Jerusalem

176 Se, hvor nu Jesus træder

380 Op dog, Zion, ser du ej

84 Gør døren høj, gør porten vid

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 21,1-9:

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciple gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Når jeg skal forestille mig en rigtig konge, så tænker jeg f.eks. på Christian d. 4. Med bind for det sårede øje stående på skibet Trefoldigheden. En konge i røg og damp. En rigtig konge, som regerede Danmark i 59 år og byggede en lang række imponerende bygninger, som stadig består, f.eks. Rundetårn, Rosenborg, Holmens Kirke og Børsen. Han ønskede at gøre Danmark stort og førte sit land ud i Trediveårskrigen. Godt nok gik det ikke altid så godt, men han er alligevel i eftertiden blevet husket som en af de største konger.

I dag er det Palmesøndag, og vi hører om en anden konge, nemlig Jesus, som rider ind mod Jerusalem. Det er snart tiden for jødernes påske, og store folkeskarer er på vej mod byen, jødernes

store og hellige by, for at fejre påsken. De er på vej til fods. En slags årlig pilgrimsvandring, en vigtig del af den jødiske tro. Jerusalem var normalvis en by på 30000 indbyggere, men voksede i påsketiden til ca. 180000. Så der har været et menneskemylder.

Jesus følges med de store menneskeskarer. De har set ham gøre mirakler og undere i Galilæa og på vej mod Jerusalem. De har set ham gøre blinde seende, de har set ham drive dæmoner ud, de har hørt ham tale sandhed om Gud. Undervejs har de kaldt ham Menneskesøn og andre store titler. Jesus har ofte tysset på dem, men ikke mere. Nu virker det til, at det er tid til næste skridt.

Indtoget i Jerusalem virker som en planlagt handling. Jesus ændrer nu strategi, nu er det okay, at folk opfatter ham som en konge. Nu er det okay, at de tiljubler ham.

Jesus og hans disciple kunne sagtens være kommet ubemærkede ind i Jerusalem. De kunne have skjult sig i den kæmpe folkemængde, de kunne have gjort et lidt mindre væsen ud af sig. Men Jesus har en anden plan. Han vil sende sine disciple ud for at finde en æsel og et føl. Hvis nogen spørger dem, skal de svare, at "Herren har brug for dem". Ingen giver dog frivilligt et æsel og et æselføl fra sig, så Jesus må have aftalt med æslernes ejer, at han vil sende nogen for at hente æslerne, og at sætningen "Herren har brug for dem" er kodeordet, tegnet på, at nu har Jesus brug for æslerne.

Æslerne er en del af Jesu plan. Han ved, at han er blevet så populær blandt skarerne, at de nok vil udråbe ham til Messias, konge eller profet. Deres begejstring over hans mirakler er på sit højdepunkt. Med sit valg af æsler kan han selv påvirke billedet.

Hvorfor æsler? Jo, kong David red ind i Jerusalem på et æsel, efter at han havde erobret tronen tilbage efter sin søn Absaloms oprør. Og David satte sin søn Salomo på et æsel og lod ham ride ind i byen, da han skulle indsættes som konge. Og profeten Zakarias fra Det Gamle Testamente har en profeti om, at der en dag igen skal komme en konge ridende sagtmodigt ind i Jerusalem på et æsel. Da skal der blive jubel.

Jøderne var velkendte med deres religiøse skrifter, så Jesus ved, at når han rider ind i Jerusalem på et æsel, så vil mange komme til at tænke på David og Salomo og på Zakarias' forudsigelse, og så vil de tiljuble ham som Messias og som konge.

Så Jesus sætter det hele i værk. Disciplene henter æslerne, Jesus sætter sig op på et af dem, og så begynder de at ride ind.

Folkeskarerne fanger pointen, i hvert fald noget af den. De tiljubler Jesus. De skærer grene af og lægger deres kapper ned på jorden foran ham, som en slags primitiv rød løber. Kongen rider ind i byen. De jubler og tilbeder og priser ham.

Israel var besat af romerne, og jøderne længtes efter befrielse. Nu sker det. En konge. Endelig opfyldes profetien, tænker folkeskarerne. Jesus er den længe ventede Messias og konge.

Men de har langt fra forstået, hvilken konge han var. Han var ikke en normal konge med magt og sværd. Men en helt bestemt slags konge, som æslet skal vise. En sagtmødig konge. Sagtmødig betyder en som ikke protesterer eller beklager sig; stilfærdig på en lidt tilbagetrukket eller lidt sørgmødig måde.

Ikke en udadvendt aktiv eller aggressiv konge. Men en sagtmødig konge. Ikke en krigerkonge. Men en fredskonge. Ikke en som hersker med magt, men i afmagt. Ikke en som højlydt brokker sig over den uretfærdighed, over den dom og den død, som han fik, men en som finder sig i det. For sådan var Guds plan.

Jesus red ind i Jerusalem under stor jubel fra de medrejsende skarer. Men Jerusalems indbyggere tog ikke imod ham, det var ikke sådan en konge, de ville have. De ville dels have en konge med magt. De ville dels have en konge fra Judæa, fra Jerusalems del af Israel, og ikke en fra Nazareth i Galilæa, fra den anden ende af landet. De ville dels have en sprudlende og udadvendt konge.

Folket længtes efter en konge som Christian d. 4. Men fik en helt anden konge. En fredskonge. En sagtmødig konge. En konge, som vendte den anden kind til. En konge som led, døde og opstod. En konge, som verden aldrig har set magen til.

Jeg kan godt nogle gange synes, at det er lidt skørt med det kongehus, vi har i dag. Altså, de hedder jo prinser, dronninger og prinsgemaler, men de har jo ingen reel magt. Højst en underskrift her og

der og lidt klipning af røde snore indimellem. Det er lige før det var bedre i gamle dage under Enevælden med rigtige konger med virkelig magt.

På samme måde med Jesus, med vores himmelske konge. Jeg kan, vi kan, længes efter, at han alvor viser sin magt i vores liv i dag. At han bryder igennem med sit rige for fuldt blus og viser hele verden, hvilken stor frelser han er. Eller at han griber ind og stopper ondskaben i verden. Hvorfor skal der blive ved med at være mennesker, der sulter i Afrika? Hvorfor skal der blive ved med at være børn, der dør i Syrien? Hvorfor skal der fortsat være tåber, som kører lastbiler ind i andre mennesker? Vi længes efter en Gud, som uafviseligt viser sin magt.

Jesus er dog stadig en sagtmelig konge, en afdæmpet konge, en lidt tilbageholdende konge. Han har al magt i himmel og på jord, det sagde han selv, og vi bekender ofte i trosbekendelsen, at han sidder ved Guds højre hånd. Større magtposition fås ikke. Han hersker over engle. Med et slag med sin hånd kunne han udlette både alt sult, alle diktatorer og alle terrorister. Og alligevel, så bryder hans rige så sporadisk, så delvist igennem på jord. Død hersker stadig, lidelse møder os stadig, tvivlen melder sig ofte.

Indtil sin genkomst i herlighed og magt og tydelighed, så er Jesus en sagtmelig konge her på jord. En konge, som man ikke kan få bevis for, men en konge man må tro på og stole på. En konge, som er usynlig og virker i det skjulte. En konge som ikke højlydt råber op i verden, så alle kan høre ham. Men en konge som taler stille.

Vi venter på, han bryder igennem i magt og herlighed. Indtil da må vi efterfølge ham i denne sagtmelighed. På den måde er vi som Jerusalems indbyggere. Vi venter på vores konge. Vi venter på vores frelser. Og vi må ikke som dem have forkerte forventninger til ham, og ikke genkende ham, når han kommer. Men have tillid til ham, selvom han kommer i sagtmelighed, i skjulthed og i stilhed. Genkende ham på de tegn, han har givet os. Bibelens ord, dåben vand, nadverens brød og vin og menighedens kærlige fællesskab.

Og dog. Alt er ikke sagt med det. Hvis alt var sagt med sagtmelighed og tilbagetrækkethed, så ville Jesus ikke have sat sig op på et æsel og gjort sig synlig. Så ville han have vandret ind i Jerusalem til fods sammen med de andre. Så ville han ikke senere samme dag have ryddet templet for

handelsfolk og væltet deres boder. Så ville han ikke have tilladt, at han blev korsfæstet ganske offentligt, men måske have planlagt at blive slået ihjel af ypperstepræsterne i en mørk baggyde. Så ville han ikke have opstået synligt, ladet graven blive tom og have vist sig for mange mennesker, inden han fór til himmels. Så ville han være opstået åndeligt uden krop og vist sig i visioner for enkelte udvalgte.

Jesus er en sagtmødig konge. Men han er også en sand, levende og tydelig konge. En sand konge er én, som virkelig har magt og har krav på, at alle tilbeder ham. Han er ikke en konge i stil med vores kongehus i dag. Jesus er ikke en kranssekagefigur, som kan nøjes med at gå rundt og klippe røde snore over til kirker. Han er ikke en mellemstor gud eller et ret stort menneske, som vi fortæller om for at gøre os selv i godt humør og få os til at føle os religiøse i sindet.

Han er en levende konge. Han rider stadig ind i menneskers liv, som han har gjort det op igennem historien. Den historiske afstand forsvinder, når vi læser om ham i Bibelen og igen og igen gennemlever påskens liv, igen og igen vandrer med ham fra jublen palmesøndag til fællesmåltidet skærtorsdag, til døden og sorgen langfredag og til glæden og håbet påskedag og vandringen frem over fra 2. påskedag.

Han er en tydelig konge. Jesu lidelse, død og opstandelse er historiens midtpunkt. Tydelige og svære at komme uden om. Verden blev for altid forandret i påsken år 33, og også vores liv formes af det, af ham.

Igen og igen er det som at han stille og roligt ridder ind foran os på sit æsel, spærrer vejen, vækker os af vores daglige tankespind og kalder os til forår og liv og til at følges med ham. Kalder os til at tage stilling: Hvem tror du jeg er? Guds levende og opstandne søn? Eller bare en god hyggelig påskefortælling?

En rigtig levende konge med magt eller en hyggelig religiøs kranssekagefigur?

Han er en tålmodig rytter. Han kommer igen næste år og stiller os det samme spørgsmål, og ja, han kommer til os hver søndag, når vi møder ham i gudstjenestens musik og ord, og ja han kommer til os hver morgen, når vi slår øjnene op til en ny dag, og spørger: Er livet tilfældigt, eller findes der

virkelig en historie, en fortælling, som er værd at følge? Ikke fordi den er hyggelig eller godt fundet på, men fordi den er sand og fordi vores sagtmødige og tydelige konge lever. I dag. Og fortsat, stædigt og kærligt, ønsker at holde sit indtog i vores liv.

Derfor siger vi Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.